

SZÓSZÉK – ÚRASZTALA

MINDVÉGIG

Mt 24, 13

Egyszer azt olvastam, hogy a halál az a végleges szünetjel, mely bennünk örökre megszakítja azt az életdallamot, mely emberi létünk utolsó akkordjaként lezárja szemeinket. A szerző csak annyit ajánl: amíg élsz, egy célod legyen: a hosszú és tartalmas élet megvalósítása.

Húsvétra készülve, mélyen megrázott mindaz, amit a könyv elolvasása bennem felébresztett. Vajon csak múltó életdallam az életünk, mely ha elszakad, vége van mindennek? Vajon nincs más kiút és a vigasztalás csak a hosszú és tartalmas élet, minden jutalom nélkül? Ezért a keresztény ember hitével, reménységével és bizonyosságával szeretném számotokra Jézussal megmutatni az örök életet, az üdvözülés áldott tudományát.

Hitünk szerint az, ami bennünk és belőlünk megmarad, az a lélek, amit senki és semmi hatalom nem vehet el tőlünk, mert a testet el lehet pusztítani, de a lelket nem. Az orvos a betegségben találja meg az életnek véget vető okot.

A hívő keresztény ember számára Isten éppen húsvétban mutatta meg a végső és megdönthetetlen utat és nagy igazságát: „Aki mindvégig állhatatos marad, üdvözü.”

Talán a fentiekből megéreztek, hogy nagy ünnepeink közül miért van olyan mély, gazdag és megrázó jelentősége húsvétnak. Ha máskor nem, ezekben a napokban, amikor elhalt szeretteinkre jobban gondolunk, mint bármikor, szeretnénk életünkkel, cselekvéseinkkel, bizonyágtevésünkkel az örökkévalóságról megtudni valamit, szeretnénk a síron túlra is látni és bizonyágot szerezni arról, hogy a koporsóval nem zárul le életünk. Választ a Jézus életéből és tanításából kell kapnunk, mert Ő nem a halál, hanem az Élet fejedelme, aki megmondotta, hogy van a halálon túl élet, de hogy részese lehess, mindvégig állhatatosnak kell lenned Isten országa szent ügye mellett.

Gondoljunk az Ő életére, milyen nehéz volt a kísértést legyőzni, amikor az minden földi jót ígért, ha megtagadja Istent. És aztán három évig hirdette az evangéliumot egyszerűen, szomjazva, éhezve, nemegyszer számkivetetten! És amikor virágvasárnapján bevonult Jeruzsálembe, megtépett, színehagyott ruháján vastagon állt az út pora, sovány és széltől, naptól cserzett arcán végigömlöttek az elébe szórt

virágszirmokra könnyei, mert előre látta a szent város és népe pusztulását.

PORSZEMEK - URASZTATI
Gondoljunk a nagyhét minden kínjára, el egészen a Golgotáig, ahol testét meg lehetett a keresztfán semmisíteni, de lelkét, tanítását nem! Jézusról, aki így élt és így halt meg a kereszten, állhatatos lévén mindhalálig, mondhatta el a legszebb vallomást a római katona: „Bizony ez az ember igaz vala” (Lk 23,47). Hirdetjük, hogy Jézus élével és a golgotai kereszttel pecsételte meg tanításainak igazságát, melyen a pokol kapui sem vehettek és nem vesznek soha diadalt (Mt 16,18).

Amikor Jézus tanítványait az üdvözülés tudományára tanította ott fent az Olajfák hegyén, megpróbáltatásokkal figyelmeztette őket azokra a nehéz időkre, melyek halála után a világra és az emberekre szakadnak. Lesznek hamis tanúk, akik az ő nevében szólnak, lesznek háborúk, nemzet nemzet ellen, ország ország ellen támad, és lesz éhség, halál és földindulás, melyek sok nyomorúságnak kezdetei. Sokan megbotránkoznak, elárulják és gyűlölik egymást, sok hamis próféta támad, és mivel a gonoszság megsokszorozta a szeretet sokakban meghidegül (Mt 24,5-12).

Kérdem húsvét reggelen töreték, akik ott álltok éretetek hegyén: hányszor, de hányszor szakadt ránk a megpróbáltatások özöne, melyről ő beszélt? S vajon napjainkban meg tudjuk-e számolni a hamisan szólók számát, akik az ő nevében a világ végét hirdetik? És vajon a gyűlölet, irigység nem minden nap jelensége-e életünknek, és vajon a gonoszság nem sokasodott-e meg közöttünk, mivel a szeretet sokakban meghidegült? Bizony sokunkban meghidegült ez a legdrágább kincs, ez az isten ajándék.

Megpróbálom érzékeltetni a szeretet jelentőségét. Egy édesapa a következőket írta: végre elértéként fiának: Fiam! A természet rendje szerinti én elébb halok meg, mint édesanyád! A népes család eltartása a te vállaidra nehezül majd. Jól jegyezd meg, hogy azt a végtelen szeretetet, ezer gondot, önfeláldozást, könnyvet, azokat az átvirrasztott éjszakákat, soha vissza nem tudod fizetni édesanyádnak. Lehetsz a legjobb fiú, a szíved arany, lehetsz figyelmes, gondos anyádnak, betegségében ápolója, de századrészt, sem fizeted meg az anyai szeretetnek. Az apa kínlódhatik, hullatja véres verejtékét, éj nap, hogy meglegyen a gyermekei mindennapi kenyere, felet sem tette érettük annak, mint egy jó anya amit tesz egy életen át állhatatos szívének utolsó dobbanásáig. Én nem félek, hogy te kifogysz a szeretetből. Édesanyád halála után is, ha majdan hidegnek és üresnek érzed szívedet, menj ki, vagy gyere ki sírjainkhoz, meglásd, megtelik szeretettel! Ha majd bántani fognak, ha góg, irigység, nyomorúság szakad rád, gyere ki a fenyves temetőbe, s megvigasztalódol. Porra lesz itt gazdag és szegény, gógós és alázatos. Egyiknek gránit jelöli emlékét, a másiknak egyszerű fejfa, de porra lesz mindkettő. Itt ember és ember közt nincs különbség. Gránit és fa: ennyi az egész. Gyere ki, fiam, a síromhoz! Lesz ott egy kereszt is, és annál megtanulhatod azt, hogy aki a szeretetben az élet keresztülfordozásában állhatatosan megmarad, az üdvözül.

Mi, akik apró porszemek vagyunk a kéklő ég fűkrében, kiknek arasznyi, földi élete ellobbanó mécses, ügyeljünk arra, hogy tartalmas

legyen életünk, és soha se mondjunk le arról, hogy befejezetlen, két-tészakadt életdallammal lépjük át a halál küszöbét. Legyen áldott üzenet számunkra az örök húsvéti örömmüzenet: „Én vagyok a feltámadás és élet: aki hisz énbenem, ha meghal is él” (Jn 11,25).

Menjünk el mi is húsvét ünnepén a Jézus sírjához, hogy megtel-ve szeretettel mindvégig állhatatosak legyünk Isten országa evangéliumának hirdetésében, a szeretet győzelméért. Ha így élünk, már most átléptük az üdvösség kapuját. Ámen.

DR. IZSÁK VILMOS

AZ ÖRÖK ÉLET

Gal 6,8

Örök élet! Kihez nem áll közel ez a két szó? Ki nem gondol közülünk az örök életre mint arra a boldogságra, mely hitünk által megnyílik előttünk? Ki ne szeretne méltó örököse lenni ennek a boldogságnak?

Néhány évtizedes földi élet után az örök életről szóló kérdés mindannyiunk előtt felmerül, és keressük a választ arra, hogy mi vár reánk, ha majd egyszer szívünk utolsó dobban? Az öntudatos, önálló életbe való belépésnél nem lehet nem gondolnunk arra, hogy miként éljünk, miként kell berendeznünk belső életünket, hogy földi életünk ne legyen terméketlen az örök élet számára!

Az élet tetőfokán a hívő ember az örök élet elnyerése szempontjából számba veszi: eddigi életútja helyes, igaz és jó volt-e? Az öregség már az örök életbe jutás küszöbén áll, és lelki szemekkel már betekint abba!

Az evangéliumi ifjú a maga kérdésére, „mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem”, a názáreti Jézusnál talált választ. Mi Pál apostol szavaiban keressük az útmutatást ahhoz az élethez vezető úton, amelyre most földi életünk minden gondolata, munkája, törekvése és harca összpontosul.

Ezen a szép húsvéti reggelen, amikor az örök élet himnusza zen-ge be a világot, a költő így szól hozzánk:

A lélek amikor búcsúzva bontja szárnyait,
visz magával a földről valamit.
Eszmét, melyet a világra ő hozott
virágot, melyet ő virágoztatott
En istenem, én mit vigyek neked?
Nem vihetek mást, csak verseket.
S amikor, Uram, hozzád érkezem,
könnyű kezem miatt szögyenkezem.